

Анализа Јин-Јанг симбола крз Хришћанско поимање Бога

Садржај:

1. Увод	2
2. Како веровати а немати доказ?	2
3. Јин-Јанг симбол као симбол самог Бога	3
3.1. Тежња супротности да се разумеју	4
3.2. Човек и његов крст	4
3.3. Човек као основни елемент памћења Божјег	5
3.4. Да ли је материја по својој природи зло?	6
3.5. Где обитавају Исус и Ђаво?	6
3.6. Тојство унутар Јин – Јанг симбола	6
4. Питања која често муче човека	7
4.1. Каква је снага добра а каква је снага зла?	7
4.2. Зашто и како се молити?	8
4.3. Да ли постоји реинкарнација?	9
4.4. Жеља за илузијом Раја	9
4.5. Зашто је важно молити се за непријатеље своје?	10
4.6. Питања неверника	10
4.7. Шта значи петокрака звезда?	10
4.8. Обриси учења о Богу у савременој науци.	11

1. Увод

*Како речима изрећи неизрециво?
Како описати неописиво?
Како вечност сместити у пролазно?
Покушај, видећеш колико је поразно.*

„Чудни су путеви Господњи.“ Позната је изрека која на жалост не одговара истини. Она даје оправдање и излаз човеку неспремном да се ухвати у коштац са непознатим и неразумљивим доживљајима у којима учествује. А управо смисао нашег постојања је доживети, разумети и вратити се нашем Творцу са спознајом. Доживети, а не разумети, разумети а не пренети значи посрнути, пасти и прекинути везу са Творцем. То значи бити „семе које паде на камен и изникавши осуши се, јер немаше влаге.“ (Лука 8.5).

Ако живимо да би смо стекли искуство, ако смо бића достојна обличја Његовог, ми морамо да разумемо доживљено. Јер улажући труд да разумемо „путеве Господње“, ми остварујемо основни разлог нашег постојања.

„Иштите, и даће вам се; тражите, и наћи ћете; куцајте, и отвориће вам се.“ (Матеја 7.7.)

Не плашите се да кроз молитву питате, да тражите, да куцате. Као што верујете у Њега, верујте и да ће вам молитве бити услышене. Бог нема тајни које скрива пред човеком. Али човек може поднети само онолико од истине колико је спреман да прихвати. Односно само онолико, колико му лично искуство отвара врата Божјим истинама. Стога не очекујте брзе одговоре и брза решења. За бесконачну Истину треба и бесконачно много времена. Али ово не треба да вас обесхрабри. Будите уверени да ћете увек примати онај део истине који сте у стању да разумете.

За сваку особу дођу тренутци када почне да мери себе и гради свој однос према Богу. Тај однос се креће од потпуне вере у Њега до потпуног одбијања Његовог постојања. Овај процес прихватања или неприхватања Творца, увек прати низ питања које муче човека. Почев од првог основног питања: Зашто постојим? Па на даље. А иза сваког одговора које добије, као паукова мрежа се шири бесконачан низ нових питања која траже одговоре.

Овај текст пред вама је само један покушај да се дају одговори на нека од основних питања која муче човека. У процесу тражења одговора пуно пута ћете бити убеђени да сте добили коначно решење, да би сте после неког времена схватили да нисте били у праву. Сви ти међустепени ка коначном одговору су неопходни како би сте своје новостечено искуство уградили у наредни ниво разумевања Божјих Истина.

Дакле, никада не смемо да заборавимо да је разумевање Бога, Његових истина и света који нас окружује обојено јарким бојама нашег личног искуства. Стога ова кратка студија није написана са намером да објави Божје Истине у њиховој потпуној чистоти, већ да их осветли из угла личног искуства писца ових редова.

Одговор

Ученик и учитељ су седели на планинском пропланку и уживали у далеким планинским масивима са снежно белим врховима које ни летње сунце није могло да отопи. А онда пријатну тишину проткану удаљеним цвркутима птица наруши ученик изненадним питањем:

„Учитељу?“

„Да?“

„Који је смисао нашег постојања?“

Учитељ се замисли и лагано пређе погледом по трави испред њих. Онда упре прстом:

„Видиш ли ону јагоду? Ону црвену и велику?“

„Да видим. Заиста је лепа.“

"Показах ти је, али ћеш морати сам да је убереш. Јер, ако ја одем и уберем је за тебе, умрљаћу је својим рукама. Веруј ми, не би ти била тако лепа и укусна као када би је ти сам убрао.“

2. Како веровати а немати доказ?

Човек живи на раскршћу, на крсту, бесконачног броја супротности. То је његова судбина и вечна улога намењена од Бога. Сада нам треба описати једну од тих супротности: Веру и њену супротност - доказ.

Вера је унутрашње стање човекове душе, то је човекова веза са Њим, са Богом. Вера је чврсто осећање у човеку да његов Товрац постоји иако Га својим ограниченим чулима уронилим у материју не може видети. Како једна мала душа која живи у коначном може да осети бесконачно? Само кроз веру. Вера је чуло којим човек осећа Бога. Вера је поверење, она је чиста Љубав. А Љубав никада не тражи доказе. Љубав која тражи доказ није љубав, то је љубомора. А љубомора је у својој бити неповерење.

Доказ је потребан ономе који не верује, који сумња. Ох, колико само таквој особи недостаје доказа! Доказ на доказ, доказ на доказ и све даље и у све дубље! Читава бесконачност недоказаног лежи пред особом која од масе лишћа и грања не види дрво. Не види Њега – Јединог! Оног кога и не треба доказивати, јер само наше постојање је Његов најбољи доказ.

Прича о шољи

“Замисли да си отишао у музеј посуђа.“ Рече учитељ.“ На улазу си узео књигу у којој су били убележени сви експонати и почео да шеташ окол. Експонати су били затворени у кутије и само са једне стране су имали стакло како би могли да се гледају. Е сада, замисли чистачицу која је тога јутра брисала прашину са једне шоље, и која је шољу грешком окренула тако да се кроз застакљени отвор никако не може видети ручка на њој. Дакле, гледаш шољу, лепа је, дивиш јој се. Онда се решиш да прочиташ нешто више о њој у књизи и ту прочиташ да шоља има предивну дршку израђену од драгог камења. Заинтересован овим детаљем, покушаш из разних углова да досегнеш погледом ту предивну ручку, али ништа – ње једноставно нема. Сада се налазиш пред тренутком одлуке: Пред собом имаш књигу коју је написао сам творац тог музеја, особа која је створила цео простор у ком се налазиш и која тврди да ручка постоји а насупрот томе имаш твој здрави разум који ти на основу твојих сазнања каже: Ручка не постоји.

Ако прихватиш да ручка постоји, то значи да **верујеш** творцу, безусловно, безоговорно и игноришеш своја запажања свестан ограничености своје позиције и својих чула. Водиш се логиком; Зашто му не би веровао, па он је створио музеј и имао ту шољу у својим рукама? Он је видео шољу из свих углова и сигурно ју је проучавао до у детаље. И гле чуда, истог тренутка када си му поверовао, у твојој глави се ствара слика “непостојеће” ручке и ти почињеш да је “видиш” у својим мислима и ако ти разум каже другачије. Вера је та снага која је учинила да се чудо деси; да прошириш своје видике изнад граница чула. Вера - јача од реалности, вера – јача од доказа, вера – јача од здравог разума.

Са друге стране, ако прихватиш процену свог здравог разума, за тебе та ручка никада више неће постојати. Схваташ ли, никада. Чак и да на излазу чујеш чистачицу која се извињава свом шефу зато што је погрешно окренула шољу, само ћеш се поспрдно насмешити. Које глупости ова чистачица прича? Кога она мисли да превари? Па ваљда си видео својим сопственим очима да ручке нема! На крају крајева, зашто би веровао једној чистачици, када творцу музеја и његовим речима ниси поверовао?”

“Да, али кад већ говоримо о вери, па овде и неверујући у ствари верује, али он верује својим чулима.” Рече ученик.

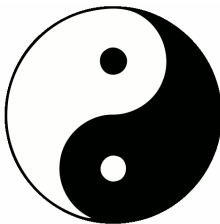
“Интересантно је да ће излазећи из музеја, верујући са усхићењем рећи: Знам истину о шољи! А неверујући ће, гле чуда, одушевљено узвикнути: Знам истину о шољи!

Да. Неверујући у ствари верује, али је његова вера ограничена његовим сопственим чулима.

И ту видимо сво духовно сиромаштво људи. Ако неко верује да је смрт крај, како такав после смрти може да спозна нешто иза краја? Како да се вине у небо онај чији ментални склоп и ограничена вера не признају небо? Веруј у смрт и смрт ћеш доживети – Веруј у Бога и Бога ћеш доживети. Ништа ти се више, а ни мање, неће дести до оно у шта верујеш.

3. Јин-Јанг симбол као симбол самог Бога

“Ко љуби – у светлости живи; ко мрзи – у таму је“
(Јн 2:10,11)



Основу таоистичког Јин-Јанг симбола чини круг, вуји. Гледано из перспективе три велике религије које признају Библију, круг је лако разумљив као метафизичка представа Једног, односно Бога Оца. Круг је линија без почетка и краја и она симболизује Његову бесконачност. Али круг заправо никада није празан, он у себи садржи два, у сваком детаљу супротна елемента. Ова два елемента можемо лако разлучити читајући прве редове Библије (Постање 1.1 и 1.2):

„У почетку створи Бог небо и земљу

А земља беше без облика и пуста, и беше таму над безданом; и дух Божји дизаше се над водом.“

Дакле Он, Круг, Бог Отац се састоји из тамне земље, материје и светлог неба, духа. По Таоу, Јин - тама и Јанг - светло су два пола (Божјег) постојања који су у потпуној супротности, али не могу један без другог. Они су супротности које се привлаче. Линија која их раздваја је увијена, представљајући тако стално кретање, комешање, узајамну акцију и реакцију ове две супротности. То је бесконачан низ коначних промена које одржавају постојање времена унутар безвременог Бога.

Време је неминовност створена кретањем између две различитости. Замислите себе без времена, без мисли у себи. Како би сте уопште онда знали да постојите? Не знати да постојиш равно је непостојању. „Мислим, значи постојим!“ Рече Декарт. Тако кратка, тако једноставна а тако јака и тако непобитна Истина! Мисао је процес који се кроз промену одвија у времену. Спознаја о постојању долази кроз мисао, кроз промену – односно кроз протицање време.

Бог постоји, јер Он мисли! То је аксиом који не треба доказивати, јер да не мисли не би могао ни да ствара, а Он је Творац. Мислима Он очувава спознају о себи кроз непрекидно обнављање – у времену. Једино што је непрекидно, бесконачни, јесте промена!

*Круг за кругом, круг за кругом,
Смењују се у низу дугом.
Што беше некад, биће и сутра,
Већ виђена су сва нова јутра.*

*Круг за кругом, круг за кругом,
Смењују се у низу дугом.
На сваком крају почетак се броји
О, илузије промене у Вечности што непокретна стоји!*

3.1. Тежња супротности да се разумеју

Највредније што човек има је лично искуство, а њега не треба ниподоштавати. Јер изучавајући себе саме и свет око нас ми откривамо делиће Божјих истина. Никада не смемо заборавити да смо створени по облику Његовом и да у себи већ носимо слику Његову. Ако желимо разумети Бога, морамо га разумевати кроз себе. Ту нам је Он најближи.

Наше искуство нам казује следећу истину: Да би се било шта покренуло из стања мировања, стања безвремености, мора да постоји потреба за тим кретањем, односно сила која ће га изазвати. А сила може настати само као производ супротности које се привлаче или одбијају. Пошто поседујемо свест да живимо у кретању, у времену, онда морамо прихватити и чињеницу да у Богу постоје два различита ентитета; Дух и материја, који одржавају кретање уз помоћ две основне силе. Обе силе имају заједничко основу: потребу различитости да искусе, односно разумеју једна другу. Сила ка Духу је морал а сила ка материји је грех. Али унутар ове две основне силе има небројено много ситних супротности и небројено много ситних сила које обезбеђују бесконачност кретања унутар Бога.

3.2. Човек и његов крст

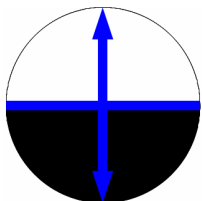
Адам и Ева живеше у Рају. Имали су све осим знања. Јер, Бог им забрани да једу са дрвета знања добра и зла. Живети у Рају а не знати за Пакао, значи не знати колико Рај вреди. Замислимо човека који је цео свој живот проживео у пустињи. Ако никада није осетио хладно, он онда не може да да свој суд шта је топло и ако је цео живот проживео у топлотом.

„А беху обоје голи. Адам и жена му, и не беше их срамота“ (Постање 2.25)

Не беше их срам је нису поседовали знања о срамоти. Нису искусили грех (страст).

Пошто Адам и Ева не послушаше Бога и пробаше плод са дрвета знања, Он их прогна из Раја. Где их Бог прогна? Упараво на ону уску лелујаву линију између белог и црног. Тамо где се стиче знање о добру и злу. На простор између материје и духа. И они спознаше страст!

„Тада им се отворише очи, и видеше да су голи; па сплетоше лишће смоквино и начинише себи прегаче.“ (Постање 3.7)



Човек у себи садржи спој духа и тела, белог и црног, као и Отац његов. Он обитава на тананој нестабилној линији између различитости. Хоризонтална линија крста управо представља ту границу између два супротна ентитета. Вертикалну линију крста чине две основне силе које покушавају да повуку човека на своју страну. Једна сила га вуче на горе ка безграничној светлу: љубави, добру, истини. Друга га сила вуче на доле ка

бесконечној тами: страсти, греху, злу. И ето човека на вечном крсту! Крст који хришћани носе као свој највреднији симбол је објава човекове вечне судбине супротстављања и подавања небројеним силама и искушењима. У крсту је садржана велика тајна његове позиције у Божанском устројству. То није тајна сакривена од свих. Напротив, она је објављена свима, али је разумљива само онима који су спремни да прихвате свој крст.

Човек је једини елемент унутар Бога који може да прелази границу духа и материје. Због тога је он својеврсни преносник спознаје. Када се одлучи за Рај он са собом доноси спознају о Паклу и обрнуто, када се одлучи за Пакао он са собом носи спознају о Рају.

Човеку је дата тешка, претешка, судбина да искуси и једну и другу страну и да донесе свој коначни суд, своју слободну одлуку: Којој страни жели да се определи? Он је предмет сила које га вуку у бело и у црно. Он је растрзан разним искушењима, дражима, жељама, потребама... Једино што он не може да изабере слободном вољом је заборав, прекасно је за то. Он мора да донесе небројено много одлука које се на крају сажимају у само једну једину велику одлуку: Кренути пут белог или пут црног?

Човек је као гњурац који зарања у воду. Прво га облије лепота и богатство новодоживљеног. Пред њим се открива до тада невиђени свет препун неистражених могућности. Осећања га вуку све даље у дубину, тамо где је још новог и невиђеног. Али његово доживљај ће имати смисла само ако буде смогао довољно снаге да се одупре неизмерној лепоти подводног света и да се врати на површину. Спасиће се једино ако схвати да га та поплава предивних осећања вуче у сигурну смрт. Гњурац мора, својом слободном вољом, да донесе одлуку: вратити се на горе у живот или заронити на доле у још неистражене лепоте уживајући у њима до задњег атома свог постојања.

3.3. Човек као основни елемент памћења Божјег

Морао је да постоји разлог за човеково стварање. Морала је да постоји потреба за човекову улогу. Искуство нас учи да све мора имати свој смисао. Случајности не постоје. Постоји само илузије случајности. Свакако да Бог гаји велику љубав према човеку, јер човек је Његових руку дело. Ко не би био поносан на производ свог стварања? Па и човек свестан свога Оца не може имати других осећања према Њему до чисте љубави.

Као спој духа и тела, као биће на крсту - биће које има улогу да доноси свој слободни суд о добру и злу, он је елемент кроз који Бог чува своје бесконачно знање о самом себи. Нећемо погрешити ако кажемо да је сваки човек једна идеја - једна мисао Божја. Јер мисао се развија у времену исто као што и човек себе развија својом слободном вољом у времену. Човек је као једна сићушна неуронска ћелија Божјег устројства. Он у бескрајним циклусима систематизује, каналише и чува Божје бесконачно знање.

Човек изван Бога тежи јединствености у вулгарном, упрошћеном смислу. Он покушава да своју јединственост докаже рецимо кроз понашање и облачење, кроз пробијање друштвених и моралних норми и слично. Он покушава да уради нешто што нико није пре њега урадио, било у позитивном или негативном смислу, само да би показао и доказао своју јединственост. Често, чак и до краја свога живота, такав човек остаје несвестан једне просте чињенице: Да је од Бога створен као јединствен и да његово искуство јесте јединствено и непоновљиво у целом универзуму, те да с тога нема реалне потребе да то и потенцира. Само онај који се одриче свога Творца, има неутољиву жељу да и себи и другима изнова и изнова доказује своју јединственост. Јер као што рекосмо: Жеља за доказом је недостатак вере!

Јединственост човековог искуства не значи да он Богу доноси неко ново, Њему до тада непознато знање. У бесконачном Богу лежи и бесконачно знање. Али једно исто знање се може посматрати из бесконачно много углова и објашњавати кроз бесконачно много искустава. Због тога је човеково искуство само нови аспект већ постојећег знања у служби његовог очувања у вечности. Знање без понављања, освежавања, не може опстати у вечности. Знање које би се освежавало понављањем увек истог искуства, у случају грешке би наставило да понавља грешку до у бесконачност. Зато је потребна шареноликост искустава коју човек пружа. Он обезбеђује очување непроменљивог знања кроз сталну промену. Ма колико људска искуства била различита, она увек у себи садрже делић истине. Када се у шуми људских искустава саберу ти безбројни делићи истина онда она права, потпуна истина, израња и надвисује сваку небитност или грешку. Тако се обезбеђује чистота знања од пропадљивости у вечности.

Три мајстора и стуб на тргу

Три мајстора: ковач, керамичар и дрводеља су се дивили високи стубу пободеном у центру трга.

„Овај предивни стуб је исковано од најфинијег челика.“ Рече ковач.

„Не бих сложио са тобом. Зар не видиш да је стуб урађен од печене глине.“ Успротиви се керамичар.

„Нисте у праву,“ покуша да их убеди столар, „стуб је урађен од фино издељаног дрвета.“

Нико није хтео да одустане од свог мишљења ношен осећањем о исправности свог искуства. И тако наставише да се препиру сатима, не схватајући да говоре о истој суштини. О апсолутној истини коју нико није порицао: Да је испред њих стајао предиван високи СТУБ.

3.4. Да ли је материја по својој природи зло?

*Хвалим те Боже што ме зло напада
Јел' зло мрзи места где твој закон влада*

Материја је свакако различита до бесконачности од Духа. Дух је види као лошу, јер она тежи да одвоји човека од чистоте његовог духовног постојања. Са друге стране и материја сматра Добро, Истину и Љубав за негативност, односно непожељну супротност. Јер Дух својом силом званом морал покушава да упрља чистоту човековог неизмерног греха у њеним пространствима безграничних задовољстава.

Не варајмо се: материја је задовољство! Ох, то је неизрециво задовољство које се протеже до крајњих граница могућег. То је слузава пријемчива страст која зачурава човека у слаткасту топлу таму из које он не жели да изађе. То је мирис зноја у екстазама љубавног загрљаја. То је опори укусу алкохола који лелујаво вуче ка мутљикавој омаи и очајно пожељним тренуцима заборава. То је садистичко задовољство моћника који гази по достојанствима других људи. То је бура у грудима убице док му се низ дрхтаве дланове цеди тамно-црвена крв жртве. Грешимо када мислимо да човек бежи од Пакла јер осећа бол. Напротив, човек у греху и страсти је далеко од бола. Он нема намеру да из тога изађе. Он грозничаво жели да у тој пријазној тами остане вечно. Давно је убедио себе да је Он сам мерило вредности. За Њега не постоји нико ко ће му судити. Он је надмено прогласио бога за илузију. Јер да бог није илузија, Он (човек у греху) би га већ доказао. Разумео је Он добро да је бог ту само да би Му сметао, само да би се дрзнуо да ограничи Његове безграничне слободе!

Једино ако, или боље рећи када, успе да се отрезни од задовољстава, страсти и грехова, човек утонуо у таму постаје свестан зла у коме опстаје. Тек поновно буђење сећања на моралне висине којих се одрекао, стварају бол и грчевиту жељу у човеку да се извуче из страственог загрљаја материје.

Знати за грех, али се не препустити греху! Спознати пожуду али не дозволити да те својим загрљајем увуче у себе! То је тренутак када човек постаје потпуна слика Божја, до крајности достојна лика Оца својега!

За човека у Духу, зло је нужност кроз коју успева да разуме безграничне размере добра. За човека у материји, морал је илузија које му не дозвољава да се потпуно пода чарима бесконачног греха.

3.5. Где обитавају Исус и Ђаво?

Долазимо до задњег дела таоистичког Јин-Јанг симбола: Црној тачки у белом и белој тачки у црном. Оба пола у себи садрже семе оне друге стране. То је у ствари сакупљено знање једне стране о другој.

Гледано из хришћанске перспективе, Бела тачка у црном је Христос, Син Божји. Морао је бити човек, Богочовек, како би прешао границу духа и тела. Он је спознаја материје о Духу, део чистог духа осуђен да вечно живи окружен злом. Човеку уронило у зло, Он је једина нада, једина рука која му се пружа за избављење. Христос од човека очекује да када спозна страст, пожуду и грех слободном вољом одлучи да се окрене светлу, чистоти и љубави. Тада Христос прима на себе све човекове грехове, чисти га од њих и шаље га у Светлост! Он чини вечну жртву обитавања у греху, али не чињења греха, из велике љубави према тој ситној души човековој растрзаној супротностима.

Црна тачка у белом је Антихрист, Сотона - Ђаво. Он је део чистог црнила осуђен да вечно живи окружен добрим. Он је ловац на човекове заблуде, на тренутне слабости. Он нуди страсти и грех и будно мотри на сваку човекову ситну, још неартикулисану жељу да поново осети макар и на тренутак оно онострано, кога се свесно одрекао. Отуда је лако објаснити од куда се Ђаво нашао у Рају када је Еви понудио јабуку. Он вечно обитава тамо. С обзиром да је супротност Христова, он не чека да човек слободном вољом одлучи да крене пут таме. Њему је довољно и колебање човеково. Он је супротност истине, он лаже, он наводи у заблуду, он помаже човеку да посрне. Његове највеће умеће је да држи човека у убеђењу да чини добро и онда када чини зло. Ох, како је тешко човеку да уопште призна да чини зло! Када препозна да чини зло, човек је већ на путу избављења. Човек у тами обично не види, не разуме и не жели да прихвати да оно што чини није добро. Ђаво му помаже у обмани. Даје му снагу да лаж прогласи истином. Каквог ли дивног олакшања за човека када убеди себе да нема ничег лошег у његовом незаситом делању.

3.6. Тројство унутар Јин – Јанг симбола

Дакле Јин-Јанг знак поседује следеће елементе:

1. Круг = Један, Бог Отац
2. Бели део = Дух
3. Црни део = Материја, називана Тело
4. Бели круг = Христос
5. Црни круг = Ђаво

Логично је да читалац сада постави питање: Како Хришћанство може причати о Торјству, ако овде говоримо о пет различитих елемената у Божјем устројству? Одговор је за чудо јако једноставан: Христос и Свети Дух живе у Љубави, Добру и Истини са Богом Оцем. Због тога им Он узвраћа истим осећањима. Свети Дух и Христос виде Бога и Бог види Њих кроз Љубав безграничну. Они заједно чине Свето Тројство.

Насупрот овоме, материја и Ђаво не признају Бога Оца. Они су затворени у саме себе. Они су завериници, носиоци побуне против Бога Оца. Они Га се одричу, па се с тога и Он одриче њих. Бог зна за зло јер га садржи унутар себе, али не чини зло, јер га се одриче. Због тога материја и Ђаво не могу бити и нису део Светог Тројства. Они чине не-свету дуалност.

Ово објашњење носи у себи један важан Божански принцип: Ако човек види Бога и Бог види њега, ако се човек одриче Бога и Бог се одриче њега. Због тога се не треба плашити казне Божије. Он никада не кажњава човека. Казну човек сам себи доноси својим односом према Њему.

Лако је упасти у замку и размишљати о хијерархији унутар Свете Тројице: Бог Отац је први; па је онда други Свети Дух, јер је он део Бога; а Син произлази из Светог Духа па би морао бити трећи. Или обрнуто. Али то није могуће јер хијерархија у себи носи разлику, а разлика рађа или гордост или завист. Завист и гордост су зло - супротност љубави. Гордост и завист су силе које вуку у промену. Каква би то Божја истина била када би се мењала? То би била неистина. Стога само једнакост између Оца, Сина и Светога Духа, само осећај да су Једно, може одржати Њихову Љубав до у бесконачност. Јер бесконачна Љубав је бесконачно Добро у бесконачној Истини!

И гле, дођосмо тако до још једне велике тројичности. Јер: Љубав, Добро и Истина су заиста Божанска тројичност на којој опстаје Света Тројица.

4. Питања која често муче човека

4.1. **Каква је снага добра а каква је снага зла?**

„Ох оче, што сам више желео новца, више сам га имао!“

Рече човек уморног изгледа, згужваног одела и растројеног погледа који је гледао негде у даљину, тамо негде много даље од хладних зидова затворске ћелије у којој је седео.

Свештеник са разумевањем заклима главо, удахну дубоко и више за себе тихо рече:

„Не пожели никада ништа снажно, јер жеља би ти се могла испунити!“

Снага добра је као блага киша која вековима лагано обликује брдо у складу са природом. Она даје време и биљкама и животињама да се прилагоде тим скоро невидљивим променама. Сила добра је сила склада и делује у смеру позитивне промене за све оне који јој се нађу на путу.

Насупрот овоме, сли зла је јака, импулсивна али краткотрајна. Она је као олуја која покрши дрвеће и биљке, подави животиње у бујицама које донесе. Она преобликује брдо у кратком времену, али направи огромну штету за све што јој се нађе на путу.

Жеља ношена потребом је основна порука коју човек изнова и изнова шаље ка свом Творцу. Не заборавимо да у Светлу влада склад, насупрот хаоса у таму. Ако човек хоће да испуњење његових жеља не повреди другог, онда мора да буде довољно стрпљив док се постојећи склад не преобрази у нови облик складности у коме ће доћи до задовољења његове жеље не доносећи никоме патњу. Због тога, за човека који је у Богу, стрпљење игра главну улогу. Стрпљење је својерстан пост, можда и највећи пост који човек треба да подари себи. Јер шта је пост него обуздавање страсти? А стрпљењем у својој основи има исти тај циљ; да обузда страсну опседнутост жељом. Желети дугорочно и молити Бога да друге и себе не повредиш својом жељом је дуг али једини пут који доноси испуњење жеље у складу са околином. Када се то коначно деси, човек обично сматра да је „случајно“ дошао до решења свог проблема. Али као што већ рекосмо: Случајности не постоје. Постоји само илузија случајности.

Са друге стране, желети страсно значи бити опседнут жељом, бити у Ђаволу. А Ђаво увек има цену за своје услуге.

Божански принцип је промена са минималном енергијом (минималном штетом) и са максималним дугорочним ефектом. Насупрот овог принципа је Ђаволски принцип; максимална енергија (максимална штета) са минималним дугорочним ефектом. Зашто минималним? Краткорочно гледано ефекат је огроман, али када се свет, снагом Божјих складних промена врати у стање стабилности, ефекат Ђаволског поремећаја постаје минималан.

Замислите човека који је предебео и који јако жели да брзо смрша. После пар дана опседнутости том жељом, он се саплете на један степеник. У паду налети на трудницу која изгуби равнотежу и скотрља се низ степенице. Он пак удари брадом о зид и поломи вилицу. На крају, трудница је добила потрес мозга, поломила руку и изгубила нерођено дете. Он је месец дана држао вилицу непокретну и ништа није могао једе осим мало супе на сламку. И гле чуда, омршао је чак и више него што је могао сањати! Добио је предивну линију коју је толико желео, али по коју цену?

4.2. Зашто и како се молити?

Човек често себи поставља једно логично питање: Чему молитва уопште служи? Да би смо се молили Богу да нам удовољи наше жеље и задовољи наше потребе? Не би се могло рећи да је то прави смисао молитве, јер Он већ зна шта нам треба и шта желимо. Чак и пре него што пожелимо нешто или осетимо потребу за нечим – Он зна да ће нам то требати. Он је безвремен! За Њега наш осећај протока времена не значи препреку. Дакле, смисао молитве није да Господу дамо до знања нешто што већ Он зна. Смисао молитве лежи у следећем принципу: Молитва појачава везу човека са Богом. Она уводи Бога у човекову свест и уводи човека у сферу Божјег интересовања.

Искрено говорећи, човек на Божјем путу заправо и не треба ништа да моли, јер све што му треба - већ му је од Бога дато. Њему преостаје само да слави Бога што га је створио и да Му искаже своју захвалност за све што је од Њега добио. Такав човек мирно прихвата и тешка времена као неминовност која је део Божјег плана. Управо с тога су ведски (аријевски) народи славили Бога, певали му песме и волели га. Молили су Му се веома ретко.

Ако не требамо да потенцирамо оно што Бог већ зна, која је онда молитва исправна молитва? Анализирамо молитву *Оче наш*, коју нам је сам Исуса Христа оставио, и видећемо да она у себи садржи све потребне елементе о којима човек треба да води рачуна када се обраћа Богу:

*Оче наш, који си на небесима
Да се свети име твоје, да дође царство твој
На Земљи као и на небу*

У почетку молитве дефинишемо позицију Бога у односу на нас. Јављамо Му да смо свесни чињенице да је Он горе – изнад нас, на небесима. Ово не треба схватити у физичком смислу. Горе, мисли се у духовном смислу. Ми прихватимо чињеницу да је у сваком погледу Он супериорнији од нас јер нас је Он и створио, Отац нам је. Затим Му одајемо славу и дајемо Му до знања да смо свесни велике чињенице да на Земљи није само воља Његова, већ да је овде и воља човека (уплив Ђавола), која квари стабилност система и свеопшти Божји мир.

Хлеб наш насушни дај нам данас

Свесни смо да је Он тај који нас одржава у животу и који нам даје хлеб, односно све што нам треба да би смо живели. Посредно, ово је поновно признање Његових моћи.

*И опрости нам грехове наше,
Као што и ми опраштамо дужницима својим*

Свесни смо да у свом делању грешимо и молимо Га да нам опрости на грешкама. Али такође смо свесни да и ми другима морамо да опростимо, јер нико на овом свету није имун на грех. Праштањем ми стварамо код себе неопходно смирење духа.

И не уведи нас у искушење, но избави нас од зла.

Свесни смо да је искушење, тренутак када морамо донети одлуку својом слободном вољом, тренутак и када можемо да погрешимо. Јер што је искушење веће, то смо више опхрвани страховима, а у страху човек тежи брзим решењима. Као што смо већ рекли, брза одлука је одлика Ђавољег деловања.

Ништа више, а ни мање, не треба човек да има на уму док се моли. Све што треба је да Му изнова и изнова потврђујемо да смо свесни основних принципа нашег живота који нас чине бићима достојних Њега самог. Али да поновимо, ово признање није за Њега јер он већ све то зна, оно је за нас да би смо га сталним понављањем усвојили у потпуности и поставили наш живот у исправни однос према Њему, Оцу нашем.

4.3. Да ли постоји реинкарнација?

Ово је једно табу питање у Хришћанству. Хришћанска догма је чврста у становишту да реинкарнација не постоји. Али на којој основи је та тврдња? Кренимо од чувене реченице Достојевског: „Када не знам како бих поступио, ја помислим шта би Исус на мом месту урадио.“ Зато погледајмо у Нови Завет и оно шта је Исус рекао о реинкарнацији. Он није ни поменуо реинкарнацију! Да ли стога имамо право да кажемо да реинкарнација не постоји? Јер ако је то случај, онда у хришћанској догми не би требало бити места ни за Свету Тројицу. Ни Њу Исус није поменуо. Не смемо заборавити да је Исус живео у овом свету на територији која је сигурно знала за источна учења, па и за учење о реинкарнацији. Онда се намеће логично питање: Зашто је Исус никада није поменуо? Да ли зато што не постоји или зато што није битна? С обзиром да многи верују у постојање реинкарнације, мора да постоји нешто унутар тог веровања. Можда је с тога ближе истини ако кажемо да реинкарнација вероватно постоји али није битна. Чак шта више, гледано са становишта човековог пута ка Богу можемо слободно тврдити да је она негативна. Јер пут ка Богу је пут на горе, ка Духу, а реинкарнација је повратак на ону танану лелујаву линију између добра и зла. Ко год жели да се уздигне у чистоту Божју - реинкарнација је равна неуспеху.

Реинкарнација даје излаз за оне који не признају Бога. Она храбри човека уронулог у страст. Даје му слободу да настави са својим греховима чак и ако је свестан своје грешке, јер у новом животу ће наводно (ваљда, можда) успети у настојањима да буде бољи. Човек који је у Богу, управо како га је Исус учио, тежи да се уздигне и остане на небу. Он не жели реинкарнацију. Реинкарнација је за губитнике.

Тренутак када душа у раљама Пакла пожели мало чисте љубави, као и када у ширинама Раја пожели мало греха, јавља се жал за оном другом страном, свесно одбијеном али незаборављеном. То је тренутак када настаје бол за одреченом чистотом Раја, односно пожуда за одреченим страстима Пакла. То је она сила која тера непрочишћену човекову душу на промену, на нови циклус. То је предуслов за реинкарнацију. Може се рећи да је реинкарнација за оне душе које највише осцилују око граничне линије између добра и зла. Што се душа више удаљава од те линије, било у духу, било у материји, реинкарнације су ређе и ређе, док на крају душа не остане потпуно на страни коју је својевољно изабрала.

Било у духу или материји, било у рају или у паклу, човек носи памћење о себи и својим делима, односно своју личности. Оног тренутка када крене у реинкарнацију, он губи памћење о претходном животу. Његова личност нестаје. Остаје само неартикулисано искуство и нада да ће као нова личност успети да се изгради ка добру. Зашто је важан нестанак личности? Ако би при реинкарнацији човек задржао своју личност, он би једноставно наставио тамо где је стао. Колико пута смо чули од људи да би, када би се поново родили, изабрали исти живот? С тога рађање у новој личности даје више слободе да се проба и искуси нешто ново. Нема смисла понављати већ искушено. Али велика је разлика између онога који иде ка светлу и онога који иде ка таму. Путнику ка Духу, реинкарнација је нужно зло, нешто чега се треба ослободити у првом пролазу. Са друге стране, путнику ка материји реинкарнација је пожељна. Она га држи у убеђењу да неће платити цену за све своје грехе. Он реинкарнацију прихвата као природни процес, као крајњи циљ и смисао постојања. Али заборавља, не жели да зна, да губитак личности значи у ствари праву, апсолутну и бесповратну смрт. Јер, смрт тела није човеков крај. Његов прави бесповратни крај се дешава са губитком личности - у реинкарнацији!

4.4. Жеља за илузијом Раја

Човек који иде ка таму, добро зна да Рај не постоји и да, ако га жели, мора сам да га створи за себе. Отуда толика похлепа код њега – та неутољива жеља да се што више узме и заграби. Што више скупи, моћи ће себи да изгради већу илузију Раја, ту на Земљи. Он не мари што ће цена његовог личног Раја коштати небројено патње других људи. Он мора да задовољи своје потребе, цена је небитна. То је једини разлог и циљ његовог живљења. То што ће други да пате није његова брига. То је њихова лична судбина, није он крив за то.

Са друге стране, човек који иде пут неба види свет на Земљи као дно испод кога не треба ићи. За њега је Земља место казне Божје још од Адама и Еве. Он прихвата ту казну као израз велике Божје љубави према њему и труди се да Му се што пре врати.

Монах и комарац

Монах је опуштено седео испред своје келије укупане у мекану стену планинског масива. Пријала му је топлина задњих зрака сунца које је замирало на хоризонту. Један орао је горе високо правио лење, елегантне кругове у потрази за пленом. Бели паперјасте облаци су по својим ободима магично титрали бојама залазећег сунца. Искрено је уживао у тим Божјим чудима која су се дешавала свуда око њега.

„Ох Господе, како је прелепо! Као у Рају!“ Помисли, испуњен осећањима које му је смирај дана доносио са собом.

А онда му нешто ситно зазуја поред ува. Први вечерњи комарац га је пронашао. Монах покуша махањем руке да га отера, али комарац је био упоран. Несвесно, цела монахов пажња се премести са заласка сунца на комараца. Уносио му је нервозу и желело је да га што пре отера од себе. Непоновљиви тренутци склада и лепоте пролазили су мимо његове пажње у неповрат. Тек када зраци усахнуше он жалосно схвати да је пропустио непоновљиве тренутке лепоте. А онда наједном застаде, као да се нечега сетио. Благо уздахну и раширених руку с поштовањем погледа у небо:

„Хвала ти Боже што ме подсећаш да сам још увек далеко од Раја.“

4.5. **Зашто је важно молити се за непријатеље своје?**

Христос нам поручи да се молимо за непријатеље своје (Лук. 6, 27-38). Исти принцип налазимо и у Оче наш: *Као што и ми другима опраштамо*. Овај доста контрадикторан захтев може да збуни па чак и изазове унутрашњу побуну код човека. Зашто би се молио за некога ко му наноси зло?

Али у основи овог захтева је потреба да се разуме непријатељ. Јер, када човек једном разуме непријатеља, када схвати које га то буре у његовој глави терају да буде такав, онда му не преостаје ништа друго него да се моли за спас те ситне душе растргане необузданим страстима.

Разумети другога, то је највећа наука овога света! Разумети, значи примити у себе искуство другога – бити богатији за једно непроживљено искуством. А када некога разумеш, како можеш да га мрзиш? Онда можеш само да га волиш или да га жалиш.

Док разумети води ка смирењу, дотле неразумети води ка распаљивању страсти. Неразумевање је незнање и стога почетно стање. Разумети захтева много енергије, времена и воље, док неразумети не захтева ништа од тога.

4.6. **Питања неверника**

Зашто деца пате?

Ово је једно од најтежих питања које неверник обично постави вернику. Деца се рађају невинна, немају зла у себи. Због чега их онда Бог не заштити? Ако је Бог неизмерно добро, зашто дозвољава да те невинне душице пате? Чак је и велики Достојевски у Браћи Карамазов оставио ово питање без одговора.

Али није тако тешко одговорити на ово питање. Јер не заборавимо да у Оче наш стоји: „*Да буде воља твоја на Земљи као и на Небу.*“ Дакле, у молитви ми признајемо да на Земљи није Његова воља. Земља је вечна граница између Духа и тела. Земља је вечно поприште борбе између добра и зла, између Исуса и Ђавола. Па зашто онда осуђивати Бога за дела која Ђаво чини?

Ако је Бог постоји и ако је свемогућ, зашто не уништи зло?

Неверник неспреман да се носи са злом и да изграђује себе ка добру, постављајући ово питање показује своју невиђену гордост и охолост. Он жели да суди Богу. Он Га сматра кривим за све што му се дешава. Не верује и не прихвата да је човек сам, својим кушањем плода са дрвета знања, натерао Бога да га изгна из Раја. Не верује да знати значи бити на крсту, спознати и добро и зло.

Ово питање би се требало читати не као питање, већ као својерстан захтев Богу: „Зашто ја морам да се носим са злом? Ако постојиш, онда већ једном учини оно што очекујем од тебе. Јер ја само тражим Рај. Зар је то много?“

4.7. **Шта значи петокрака звезда?**

Покушали смо да објаснимо основне Божанске принципе кроз Лин-Јанг симбол. Ако смо успели у томе, онда с поносом можемо рећи да је тај симбол, симбол свеопштег Божјег устројства.

Такође смо говорили и о симболу крста, као симболу човека свесног своје улоге и положаја у Богу. Због тога га слободно можемо назвати и симболом Богочовека - Исуса.

На крају морамо објаснити и петокраку звезду која је симбол човека отуђеног од Бога. Пет кракова: две руке, две ноге и глава сам по себи објављује човека у центру свемира. Зашто отуђеног од Бога? Па управо због тога што отуђени човек не види ништа друго до себе самог. Он сматра да од њега све почиње и да се са њим све завршава. Он сматра да је центар универзума, највише остварење у свемиру и због тога сам по себи бог. Петокрака звезда није ништа друго до симбол човековог нарцисоиндног самозадовољства. Зато без двоумљења она може понети назив симбола који представља самог Ђавола.

4.8. Обриси учења о Богу у савременој науци.

Некоректно је тражити доказе о Духу нормама науке која је дубоко у материји. Па опет, колико год се наука трудила да докаже да Бог не постоји, у њеним теоријама мора да постоји макар траг о Његовом постојању.

Религија и наука су две нове супротности које требамо разумети. Док религија обитава у духу, дотле наука обитава у материји и колико год да се приближава Богу она Га не види. Јер се наука по својој природи одриче Његовог постојања.

Када говоримо о Духу и материји, о Светлости и тами, о Добру и злу, о бесконачном Богу или о бесконачном Свемиру, ми морамо да признамо чињеницу колико у ствари мало знамо. Јер, савремена наука има доста доказаних ствари, али колико дуго? Питање је времена када ће неки дуго уврежени научни аксиом бити замењен другим научним аксиомом. Нека теоријска поставка се проглашава истином само због тога што се друге теорије могу објаснити кроз њу, не због тога што је заиста права и апсолутна. Ако погледамо Ајнштајнову Теорију Релативитета, она данас влада у научном свету и доказива је кроз разне научне огледе, али се и она сама заснива на једној претпоставци. А то је: Да су време и простор променљиве величине, а да је само брзина светлости у вакуму иста за све посматраче, без обзира на релативне брзине између њих! Шта ако се сутра докаже да то није тачно? За вернике у науку то неће бити крај света. Они ће једноставно прихватити нову - тачнију теорију и ићи ће даље. Јер не заборавите, вери било које врсте и не требају докази. Ако неко верује у науку, прихватиће све што наука каже. Верник у научну религију нема ни времена ни средстава да сам изводи доказе. Довољно је да верује научнику - том свештенику материјалне религије, који ће му казати шта је тренутно важећа истина. То што се научна истина мења, па самим тим није ни права истина, то није битно. Јер верник у науку зна да научна религија није савршена, па с тога има право да мења своје постулате према новопривођеним доказима. И док верник у Бога верује у непроменљиву Истину, дотле верник у науку верује у променљиву истину. Ево још једне разлике у бесконачном мору различитости!

Када смо већ код Ајнштајнове Теорије Релативитета, треба нагласити да она важи за велика тела. Али у микро свемиру, када говоримо о суб-атомским честицама, онда важи Квантна Механика где ствари изгледају потпуно другачије. Научници теоријске физике осећају да ту нешто није у реду и теже ка откривању јединствене Теорије о Свему. Ову идеју је први изнео Ајнштајн под своје старе дане. Са старошћу, он се очигледно приближава Богу али Га и даље није видео или није могао себи да призна Његово постојање. Анштајн није мога даље од Теорије о Свему. То је крајња граница доказивог. Преко те границе, докази више не важе. Тамо, иза те границе је нешто друго, неприхватљиво за једног научника. Тамо су пространства у којима нема доказа, јер тамо важи вера. А можда је Теорије о Свему само ново име за Онога чије име научници не желе ни да помену?

Управо ових дана научници у пројекту ЦЕРН покушавају да докажу постојање Бозона. То је, како кажу, основна Божанска честица из које потиче материје. Али сваки Божји човек већ зна шта ће се десити ако уопште докажу постојање те недељиве честице зване Бозон. То неће бити крај научничким мукама. То ће бити тек почетак нових безбројних питања и недоумица. Делиће научници и Бозон на милион све мањих и мањих честица. Не заборавимо да је пре 100 година Атом био најмања могућа честица. (На грчком Атом управо значи најмањи, недељив делић супстанце.)

Данас теоријска физика говори о Црној Материји, Црној Енергији, Црној Рупи... Када физика каже „црно“ то не значи ништа лоше, већ значи непознато, онострано и недодирљиво. Зашто има толико црнила у научној спознаји Свемира? Једноставно зато што Свемир упорно одбија да се укалупи у важеће научне теорије.

Човек поседује пет чула која му помажу да дефинише материју и простор око себе. Ових пет чула нису створени да осете Дух, она су чула окренута ка материји. Још од прадавних времена људи су веровали да је светлост у ствари реч (мисао) Божја. Али светлост видимо својим чулом вида за које рекосмо да не види духовни свет? Због тога светлост треба схватити као рефлексију Божје мисли у материји. Она је памћење (искуство) Јина о Јангу. Она је спознаја материје о Духу. Она је бела тачка у црном - семе Духа у материји – нико други до Исус лично!

На крају, можда треба одати признање Анштајну што је имао добар осећај када је пошао од чињенице да је светлост у нашем свету апсолут а да је све остало релативно. Наравно, остаће нерешено питање да ли је то био Ајнштајнов осећај или пак његов покушај да метафизичке постулате (теолошке истине) искористи за потребе теоријске физике.